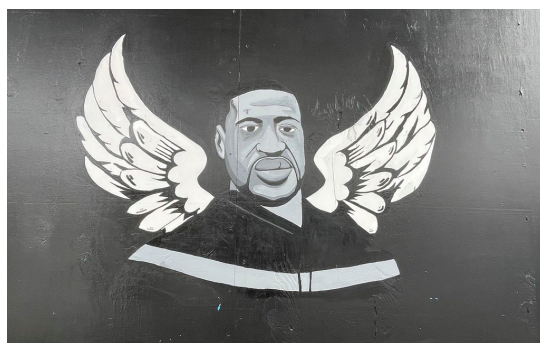

Ikona s Georgeom Floydom ako Ježišom Kristom. Odkiaľ a kam kráča politická korektnosť?

Branislav Michalka

14. januára 2022 ✝ Cirkev

Zdroj: flickr.com

Ideológia politickej korektnosti, ktorá sa netýka len tých najhorúcejších tém ideového smerovania ľavicového liberalizmu, ale bedlivo hodnotí už viac ako pol storočia korektné politické uvažovanie aj vo vnútri Cirkvi, vrátane jej dejín, prekročila nedávno na cirkevnej pôde ďalší míľnik.

Na *Americkej katolíckej univerzite* (Catholic University of America) v USA inštalovali minulý rok vo februári, pred univerzitnou kaplnkou, ikonu zobrazujúcu Pannu Máriu s černošskými črtami tváre, ako drží v náručí umučeného Pána Ježiša Krista s *podobou Georgea Floyda*.¹ Týmto činom bol politický idol súčasných ľavicových extrémistov z hnutia BLM, prepojený so sakrálnym svetom katolíckej viery, a v konečnom dôsledku bola naznačená súvislosť medzi obetou Nášho Pána a údajným mučením Georgea Floyda. Tento „martýr“ bol pred univerzitnou kaplnkou „ponúknutý“ katolíkom k uctievaniu.

Autorkou vystaveného umeleckého diela je Kelly Latimoreová zo St. Louis a svoj obraz nazvala lakonicky *Mama*. Natíska sa otázka, koho však myslela tou „mamou“? Pannu Máriu? Alebo máme aj v prípade zobrazenej ženy pred sebou podobu skutočnej matky ľavicového „mučeníka“, ktorá sa tým pádom dostala na podozrivo mätúci sakrálny piedestál, vyvolávajúci v mysli kritického pozorovateľa pachuť, z uvedomenia si servilnosti a politickej korektnosti?

Protesty, ktoré vyvolalo inštalovanie tejto kontroverznej politickej ikony (bola v novembri 2021 dokonca ukradnutá a odcudzená bola aj jej následná replika), nakoniec viedli v decembri k ospravedlneniu sa rektora univerzity, Johna Garveya za to, že inštalácia ikony vzbudila „zbytočnú kontroverziu a zmätok“.

K obsahu ikony však očividne výhrady nemal a pokiaľ by nedošlo k protestom a krádežiam, zrejme by sa naďalej vyhrieval v lúčoch mediálnej priazne. To, ako definoval pri ospravedlnení 20. decembra 2021 zámer tvorcov: „*Obhajcovia diela povedali, že ich cieľom bolo vyprovokovať premýšľanie o tom, ako vidieť Krista v tých najviac utrápených medzi nami,*“ nasvedčuje tomu, že skrze túto ikonu chceli autori a univerzitné vedenie skutočne nabádať katolíkov, aby videli v drogovom dílerovi a recidivistovi, nech

už bola jeho smrť akákoľvek, akési novodobé stelesnenie Kristovej mučeníckej obety.

Problematické nie je v tomto prípade použitie podoby konkrétnej historickej postavy, na zobrazenie svätčovej či Spasiteľovej tváre. Takýto prístup využívali katolícki umelci aj v minulosti a mnohé živé predlohy obrazov sv. Márie Magdalény, zrejme nepatrili k najcnostnejším ženám v kraji. Aj mnohé podoby panovníkov, sa takto ocitli na plátne. Avšak cieľ bol diametrálne odlišný. V prípade „odvážnejších“ ženských predlôh išlo zrejme poväčšine o nejakú maliarovu intímnu skúsenosť, najmä počas renesancie a baroka a v prípade panovníka o snahu umelca vyjadriť vďaka mecenášovi tým, že zveční jeho podobu. Predstava, žeby práve tieto konkrétne živé predlohy umeleckých snáh, mali byť svojím údelom, morálnymi a spirituálnymi vlastnosťami ekvivalentami svätcov, ktorým prepožičali svoju tvár a skrze svoju konkrétnu, všeobecne poznanú a nie svätú osobu (čiže nie skrze osobu svätca, ktorú predstavujú), by mali byť katolíci privedení k poznaniu nejakých tajomstiev Božieho Zjavenia, tá bola minulosti dokonale cudzia.

Inak je to v prípade súčasného naštepenia sekulárnej ideológie politickej korektnosti, do kmeňa katolíckej Cirkvi. Konkrétna osoba, ktorej prisudzuje ľavicovo liberálny kánon martýrsku palmu, sa tu svojím životom a predovšetkým smrťou prirovnáva rúhavo ku Kristovi. Dogma sekulárnych ľavicových médií a aktivistov, tu blasfemicky zrastá so starodávnym učením o nazeraní transcendentálnych skutočností, skrze posvätné obrazy. Katolíci sú nabádaní, aby skrze ikonu sekulárneho martýra Georgea Floyda, priehľadne maskovaného za Nášho Pána, stotožnili nadzemskú Pravdu s údajnou pozemskou pravdou boja proti sociálnemu a rasovému útlaku, ktorého bol Floyd údajnou obeťou.

Politicky korektné pseudonáboženstvo sa tu pomocou samotných reprezentantov katolíckej Cirkvi, stáva súčasťou zjaveného a pravého náboženstva. Politická korektnosť je tak povýšená na akúsi pravdu viery, ktorej popretie sa vo svedomí katolíka začína odrazu vnímať, analogicky k tomu, ako vníma popretie sekulárnych dogiem ľavičiar a liberál ako hriech. V katolíckovej mysli to však už nie je, vďaka cirkevnému odobreniu, len „hriech“ proti správne a uvedomelému politickému uvažovaniu, ale aj hriech voči Bohu. Politicky korektné sekulárne dogmy, akonáhle sa implementujú do rétoriky a uvažovania cirkevných predstaviteľov, začnú predstavovať pre značný počet katolíckych laikov postoje, ktorých prijímanie ich zaväzuje vo svedomí. Tak vzniká tzv. katolícky slniečkár, ako začali túto živú kombináciu politickej korektnosti a katolíckej viery, nazývať niektorí ich kritici.

Katolícky slniečkár je katolík, ktorý si skrze politicky korektných pastierov osvojil sekulárne dogmy ľavicového liberalizmu a progresivizmu, pričom mu nekritická úcta a pokrivená predstava poslušnosti voči hierarchom, bráni tieto dogmy odmietnuť. Napriek tomu, že tieto dogmy sú v rozpore s tradíciou cirkevného učenia. Takýto katolícky slniečkár sa dokonca stáva ešte zapálenejším a fanatickejším vyznávačom politickej korektnosti ako sekulárny slniečkár. Pre sekulárneho agnostického slniečkára predstavuje inklinácia k určitému myšlienkovému prúdu len krátku zastávku na ceste nikam. Popísaný už Platónom v dialógu *Štát*, zostáva sekulárny liberál po stáročia jeden deň tým, iný deň zase niečím iným, vždy pripravený zmeniť svoje názory a odkopnúť ich, akonáhle ho prestanú baviť, či dokonca vyžadujú od neho nejakú obeť.

Nie tak katolícky slniečkár. Ten, ak si už osvojí niektoré dogmy sekulárnej politickej korektnosti, prefiltrované cez sito cirkevnej hierarchie, zostáva týmto dogmám skalopevne verný. Dokonca ide tak ďaleko, že je ochotný obviňovať každého, kto odmieta alebo len vyjadruje pochybnosti o dogmách politickej korektnosti, z hriechnej neposlušnosti až herézy. Vtedy sa efemérne a móдне politické názory episkopátu, či

len jedného z biskupov, stávajú v očiach katolíckeho slniečkára záväznými pre celú Cirkev.

Nie je tu pritom reč o katolíckom sociálnom učení, s ktorým sú dogmy politickej korektnosti a fixácia na dobové politické módné trendy často v priamom rozpore. Toto sociálne učenie, zaoberajúce sa adekvátnou formou celej škály sociálneho a politického života, vychádzajúce z katolíckej náuky, je pre katolíka záväzné. Pri politickej korektnosti v Cirkvi však ide o akceptovanie tých najnovších výstrelkov sekularistickej politiky, ako napríklad v prípade Floydá nekritické prevzatie ľavicovo-liberálnych tvrdení o dejinnej vine belochov, či v ďalších prípadoch o akceptovanie tzv. katolíckeho feminizmu v oficiálnych cirkevných dokumentoch, identifikovanie sociálneho života ľudstva s jediným záväzným a nemeniteľným politickým systémom, konkrétne demokraciou a pod.

Tento trend v Cirkvi, ako bolo uvedené už vyššie, nie je nový. Nesiaha dokonca, ako by sa niekto mohol domnievať do tristného obdobia 60. rokov 20. storočia, keď sa definitívne zosypala budova európskej kresťanskej kultúry. Korene tohto trendu, aj keď pravdepodobne neúmyselne, vyrástli zo strachu, ktorý dopadol koncom II. svetovej vojny na katolíkov. V duchu katolíckeho sociálneho učenia a stáročných scholastických tradícií verili, že neexistuje pre Cirkev ideálny politický systém. Za oprávnené sa považovali monarchia, aristokracia a politea, pričom ich degenerované verzie – tyrania, oligarchia a demokracia – boli považované za hodné odsúdenia, aj keď nie za každých okolností oprávňovali k vzbure.

Už po roku 1918 sa reálna politická moc katolíkov, ktorú mali ešte v prvej polovici 19. storočia vďaka katolíckym štátom, zredukovala na symbolické minimum. Neskôr, medzi vojnami, sa zraky katolíkov upriamovali svojimi sympatiami k rôznorodým politickým názorom a systémom, v snahe uchovať aspoň niečo z bývalej katolíckej moci. Niektoré boli viac či menej autoritatívne, či viac alebo menej parlamentné. Myšlienka, žeby najvyššia moc v Cirkvi stanovila nejaký konkrétny politický systém ako najlepší, bola nepredstaviteľná.

Ako postupne dochádzalo počas vojny k porážke predstaviteľov Osi, sústredila sa víťazná propaganda na šírenie pokrivenej a falošnej dichotómie, z ktorej v podstate vyplývalo, že vo svete sú možné len dva politické systémy – zlá fašistická diktatúra a dobrá liberálna demokracia, prípadne pokrokový demokratický socializmus, jej siamské dvojča. Celá komplexnosť filozofickej a politickej tradície, koreniaca v starom Grécku, Platónovi a Aristotelovi, stredovekých aj novovekých mysliteľoch, bola šmahom ruky zmetená zo stola. Katolíci sa v strachu, aby ich mnohovrstevná angažovanosť v rôznych, aj autoritatívnych režimoch, nebola braná ako príslušnosť k zlým a porazeným zloduchom, rozhodli nasadnúť do novej bárky politickej korektnosti a zredukovať svoje košaté politické postoje na jedno povolené kopyto.

Príkladom išiel samotný pápež Pius XII. počas svojho vianočného prejavu v roku 1944. V ňom sa prekvapivo práve vo chvíli, keď už víťazné armády duneli Európou, prihlásil k demokracii ako najlepšiemu systému zo všetkých. Nastal hufný útek katolíkov do náručia demokracie, hľadanie neexistujúcich demokratických tradícií v cirkevných dejinách a prerábanie katolíckej politiky v duchu kresťanskej demokracie.

Akonáhle sa vykročilo po tejto ceste, ktorá v podstate robila zo všetkých katolíkov vinníkov dvoch tisícročí nedemokratickej civilizácie (a z anglosaských protestantov a francúzskych revolucionárov vlastne vyvrcholenie genézy ľudstva), nebolo už cesty späť. Víťazná ideológia s radosťou rozpoznala strach v katolíckych očiach a vedela, že pokiaľ udrie na túto strunu údajnej dvojtisícročnej viny, zosype sa každý

uvedomelý moderný katolík do pokorného pokľaku, začne sa ospravedlňovať a následne si osvojí všetky politické a ideologické výstrelky napredujúceho ľavicového liberalizmu.

Odvtedy už bola Európa a jej kultúrne okolie len svedkom stále hlbšieho a hlbšieho prepádávania sa katolíkov do trasoviska politickej korektnosti. Čím viac sa metali, tým viac sa zabárali, až im teraz tečie bahno tejto korektnosti ušami. Začalo sa to ospravedlňovaním za stredovek, feudalizmus a inkvizíciu, potom za údajný sociálny útlak, na ktorom sa mala Cirkev podieľať (aj keď ako jediná odstránila otroctvo), pokračovalo sa kajaním za údajný klérofašizmus, za odmietanie demokracie aj za kolonializmus. Potom prešla v 60. rokoch politická korektnosť definitívne do vnútra Cirkvi. Nastalo triedenie duchov a každý, ktorý javil čo i len náznak tmárstva, bol buď odstránený alebo aspoň dôkladne ideovo vypreparovaný a reinterpretovaný v pokrokovom duchu.

Zatiaľ posledné štádium infiltrácie politickej korektnosti dosiahlo bod, v ktorom dochádza k reálnemu posväteniu čisto svetských a politických tém. Či už je to boj proti rasizmu, boj za klimatickú očistu, vakcinácia, demokratizácia Cirkvi skrze synodálnosť, sexuálna revolúcia, všetky tieto témy sa stávajú, skrze prihlásenie sa hierarchie k ich obsahu, predmetom fiktívnej záväznosti v mysliach veriacich.

Konzervatívny a tradície dbajúci katolík dnes stojí tvárou v tvár svojmu bratovi vo viere, ktorý s plamenným pohľadom hlása tieto politicko-korektné témy a nepripúšťa akúkoľvek kritiku. Autor mal možnosť sledovať komunikáciu na sociálnych sieťach medzi priateľkami v modlitbovej skupiny matiek, kde bola jedna osoba, dobrosrdečne upokojujúca svoje priateľky, aby sa až tak panicky nebáli covidu, pričom dosvedčovala vlastný ľahký priebeh, okamžite napadnutá spoluveriacimi, že šíri podvratné a škodlivé myšlienky a odporuje Svätému Otcovi, ktorý predsa povedal, že vakcinácia je aktom lásky. Sekulárna zdravotnícka téma, úzko previazaná s politickou, sa stala pre tieto inak dobré ženy a matky predmetom viery. Akákoľvek rušivá informácia bola s pohoršením a dokonca otvoreným hnevom odmietnutá. Taká je realita a štádium súčasnej politickej korektnosti v Cirkvi.

1 <https://www.dailysignal.com/2021/11/22/george-floyd-jesus-painting-catholic-university-of-america-washington-dc/>

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/ikona-s-georgeom-floydom-ako-jezisom-kristom-odkial-a-kam-kraca-politicka-korektnost-v-cirkvi/>